

Evangelí del divendres de la setmana XXXIII de durant l'any: temples de l'Esperit Sant

Evangelí i comentari del divendres de la setmana XXXIII de durant l'any. “Jesús va entrar al recinte del temple i es posà a expulsar-ne els venedors”. Jesús vol entrar al temple del nostre cor, de la nostra ànima, de la nostra vida. El problema rau en que, de vegades, malgrat tanta gràcia divina rebuda, ens hi avesem. Podem perdre el sentit

de la vida i deixem Déu en un racó.

Evangelí (Lc 19, 45-48)

Llavors Jesús va entrar al recinte del temple i es posà a expulsar-ne els venedors. Els deia:

—Diu l'Esclritura: El meu temple serà casa d'oració, però vosaltres n'heu fet una cova de lladres.

Cada dia ensenyava en el temple. Els grans sacerdots, els mestres de la Llei i els principals del poble buscaven de fer-lo morir, però no sabien com fer-s'ho, perquè tot el poble estava pendent d'ell i l'escoltava.

Comentari

A l'evangelí d'ahir vèiem com el Senyor s'emocionava en contemplar

la ciutat de Jerusalem. Sant Lluc ens narra com en entrar a la ciutat, es va dirigir fins al Temple i es va posar a expulsar-ne els mercaders i canvistes.

Els venedors i canvistes no feien una activitat dolenta en si mateixa. Els pelegrins arribaven a Jerusalem i necessitaven comprar els bens o les parelles de tórtres o coloms que calien per a l'ofrena. A més, els pagaments per fer la contribució al Temple o el rescat pels fills primogènits s'havia de fer en moneda jueva. Per tant, calia que hi hagués venedors d'animals i canvistes en algun lloc; el lloc millor, però, no era a l'interior del Temple.

Els mercaders, ansiosos per col·locar-se en un lloc millor o ampliar la parada, havien anat ocupant altres espais, fins al punt que havien traspassat les portes del Temple. Ells, que havien de servir a la lloança i

l'acció de gràcies del poble d'Israel, estaven servint-se del Temple per al seu propi profit, deixant la lloança i l'acció de gràcies en segon pla.

Ens hi podem veure cadascun de nosaltres. Jesús vol entrar al temple del nostre cor, de la nostra ànima, de la nostra vida –som fills de Déu, temples de l'Esperit Sant–, com va entrar al Temple de Jerusalem. Ve amb la mateixa il·lusió, la mateixa emoció, el mateix afany: fer de la nostra vida una casa de pregària, un lloc on viure en intimitat amb nosaltres.

El problema rau en que, de vegades, malgrat tanta gràcia divina rebuda, ens hi avesem, perdem la capacitat de sorpresa. Podem perdre el sentit de la vida i deixem Déu en un racó. Acabem donant més importància a la feina, al descans, a les diversions, a la nostra manera de veure la vida que no pas a Déu. Tot això són coses

bones en si mateixes. Déu acaba en un segon pla, si ens descuidem, si no fem de la nostra ànima casa de pregària.

Luis Cruz // Photo: Robert Bye -
Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-divendres-de-la-setmana-xxxiii-de-
durant-lany-temples-de-lesperit-sant/](https://dev.opusdei.org/ca-es/gospel/evangelidel-divendres-de-la-setmana-xxxiii-de-durant-lany-temples-de-lesperit-sant/)
(13/08/2025)